

Narsistin Vuoristorata

IIRIS ARONIEMI

© 2025 Iiris Aroniemi

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9584-2

*Survo hullua huhmaressa,
petkelellä surveitten seassa:
ei erkane hänestä hänen hulluutensa.*

sananlasku 22

- Moro, mä olen Artsi. Sä olet kuin enkeli, haluaako enkeli lähteä mun kanssa illalla lennolle tähtiin? Kysyi mies, ja tuijotti syvälle silmiini.
- Ai tähtiin, kas kun ei kuuhun! vastasin kiireisenä. Jokin miehen katseessa kuitenkin pysäytti. Miehellä oli suuret siniharmaat silmät, ja niissä oli luotettava ja rehellinen katse. Katse, joka sai polvet notkahtamaan.
- Jos sä tahdot, voidaan käydä kuussakin, mutta mä ajattelin viedä sut tähtien kautta rakkaudenplaneetta Venukseen.
- Mä olen vapaa lennolle seitsemältä, vastasin salamannopeasti. Pääseehän treffeiltä aina pois, jos siltä tuntuu.

Illalla kävelin jännittyneenä baariin, johon olimme sopineet tapaamisen.

Yleensä treffeillä käyminen ei minua jännittänyt, mutta tilanne oli nyt jostain syystä erilainen. Artsi tuli vastaan.

- Mä näin sun tulevan, päätinkin, että mennään eri ravintolaan, tuolla oli aika rauhatonta jo tähän aikaan, voitais vaikka syödä ensin jotain.
- Sä näytät hyvälle, laittauduitko ihan mua varten. Vaikka ainahan sä olet hyvännäköinen, mä olen katsellut sua jo muutaman kuukauden.
- Ai oletko? Emmä ole sua ennen nähnyt, tai siis parin viikon ajan korkeintaan oon huomannut sut, sä tulit aina kahville, mutta emmä tiennyt, että sä olet nähnyt mut jossain, sanoin hämmästyneenä.

Artsi oli kohtelias ja käyttäytyi kuin olisi omistanut minut ja koko ravintolan, jonne menimme syömään. Kaikesta pystyi päättelemään, että mies oli nähnyt maailmaa eikä ollut ensimmäistä kertaa asialla. Ilta oli kaikin puolin onnistunut, ruoka oli hyvää, Artsin seura vielä parempaa. Artsi saattoi minut illan päätteeksi kotiovelle, jossa hän halasi ja antoi kohteliaan poskisuudelman.

- Toivottavasti näemme vielä, minä ainakin haluan.
- Kiitos illasta, tiedät mistä minut löydät.

Muistan sen unen vieläkin. Sängyn alta kurotteli mustia käsivarsia minua kohti. Ne yrittivät tarttua kiinni ja viedä mennessään pimeyteen. Olin kauhuissani, yritin huutaa, mutta kurkustani tuli ulos vain korinaa. Miehen ääni vierellä sanoi:

– Minä suojelen sinua kaikelta pahalta, ja turvalliset käsivarret kietoivat minut syliinsä. Uni jatkui pehmoisena. Aamulla heräsin ja katselin hellästi miestä vierelläni. Pelastajani, ajattelin yöllisen unen muistaessani. Lopultakin vierelläni on mies, jonka haluan loppuelämäkseni. Artsi nukkui vielä ja tutkin hänen lihaksikasta vartaloaan, lukuisia tatuointeja ja ihastelin miehen komeita kasvoja.

Wau, tää on kyllä yksi parhaimmista, mitä mulla on ollut. Mitä sillä on väliä, vaikka on entinen linnakundi, ja muutenkin menneisyys on vähän epämääräistä. Kyllä sen tietää, kun oikea osuu kohdalle, se on tunne, jota ei osaa selittää, sen vain tietää. Nyt se oikea oli löytynyt minullekin. Olin onnellinen ja vatsanpohjan perhoset muistuttivat parin viimeviikon aikaisista tapahtumista. Tässä on Mies, jota en voinut vastustaa.

Artsi oli komea, jollain lailla Mel Gibsonia muistuttava. Miehestä huokuva itsevarmuus, kohteliaisuus ja sulava käytös eivät jääneet keneltäkään huomaamatta. Miehen rauhallinen, matalan seksikäs puheääni ja maailmaa nähneen miehen eleet vetivät puoleensa. Ja ne puheet ja lupaukset elämästä, josta olin osannut vain haaveilla!

Jokainen, joka on ollut rakastunut, tietää millaiseksi ihminen silloin muuttuu. Minäkin hymyilin ja lauleskelin töissä, vatsaani sattui pelkkä ajatus miehestä. Ei ollut nälkä, ei nukuttanut eikä maailmassa ollut enää huolia, ei mitään muuta kuin tuo mies. Valvoimme usein aamuyöhön, vaikka oli aikainen töihin lähtö. Kuuntelimme musiikkia tai vain puhuimme. Tutustuimme toisiimme. Artsi tuntui haluavan tietää minusta kaiken mahdollisen, mikä tuntui ihanalta. Kerrankin joku oli kiinnostunut minusta ja kuunteli. Artsi oli useimmiten samaa mieltä kanssani ja piti samoista asioista, melkein pä ajattelikin samalla tavalla kuin minä. Ja hän oli kiltti ja huolehtivainen.

Eräänä päivänä sovimme, että Artsi tulisi hakemaan minut töistä. Olin jälleen aivan myyty, kun mies saapui. Polviani heikotti. Hän oli pitkä ja komea, leveät hartiat ja isot, vahvat käsivarret vain korostivat hänen lihaksikasta vartaloon.

- Moro, joko mennään? mies sanoi samalla katsellen silmiini.
- Joo, mennään vaan.
- Mä kävin kaupassa, laitan sulle ruokaa, onkin varmaan jo nälkä, mulla ainakin on. Mä hellin sua tämän illan.

Kävellessämme erään kerrostalolähiön alueella joltain parvekkeelta kuului äänekestä riitelyä, naisen ääni oli itkuinen ja hysterinen, mies karjahteli solvaavia nimityksiä. Artsi tarttui käteeni ja veti kainaloonsa.

- Mun kanssa ei ole tuommoista, me ei riidellä koskaan! Artsi sanoi jatkaen, – Mä inhoon miehiä, jotka kiusaavat naistaan noin, ja naistenhakkaajat ovat sitten asia erikseen, ne on pellejä ja lutikoita. Ja

Liris eli kymmenen vuotta vaikeaa narsismia ja kaksisuuntaista mielialahäiriötä sairastavan miehen kanssa. Alussa tähtiin kirjoitettu rakkaustarina alkoi saada yhä pelottavampia piirteitä, joita Liris ei osannut tulkita. Tässä todellisiin tapahtumiin perustuvassa kirjassaan Liris kuvaa, miten mies sai hänestä vähitellen henkisen yliotteen. Samaan aikaan Liris luuli, että rakastamalla vielä enemmän ja unohtamalla kokemansa, hän voisi pelastaa suhteen. Näin tehden hän menetti itsensä ja itsekunnioituksensa. Hänestä tuli uhri, joka eli elämäänsä vain miehen ja hänen tunteidensa kautta. Kun miehen sairaus vihdoinkin varmistui, alkoi vaikea kamppailu hänen saamiseksi hoitoon. Vasta sitten alkoi Iiriksen eheytyminen. Teos tarjoaa lukijalle Tosi-TV:tä parhaimmillaan tai pahimmillaan. Kaikessa ahdistavuudessaankin teos antaa kuitenkin toivoa samassa elämäntilanteessa oleville.

BoD

